

HỌC TRÒ

để nhớ Hoàng Ngọc Tuấn

Áo trắng ai đi chiều lộng gió
vành nón che nghiêng nửa mặt cười
giữa giờ tan học người đông quá
theo bước ai về ngại bước ai

Cầu qua mấy nhịp sông còn ngăn
mong đón đưa thêm vạn phố dài
trăm chiều mặc kệ trời mưa xuống
ướt sợi tóc người cột ngón tay

Lầu ở bên ni dòm bên nớ
trường lớp chung nhau một quãng đường
nợ nần chi ai nhìn kỹ rứa
thẹn thùng thương hết cả mười thương

Cây lá Nội thành nghiêm cổng kín
người ở cách sông một bến đò
đêm vẫn thức khuya chờ hẹn sớm
dặn thư tình qua cửa Đông Ba

Quen quá điện đường ngồi dựa cột
tụng nhảm bài thi nhớ mặt người
có ôm mộng đẹp kề bên gối
tặng kẻ tình si một nụ cười

Người đã âm thầm vô trong nớ
Sương khói ngoài ni vẫn đợi chờ
Lòng có rưng rưng hồn phượng đỏ
Mùa nắng chia tay thuở học trò

HOÀNG XUÂN SƠN

Ô MÔI

Mùa đông má nhỏ đỏ au
Môi ngoan đỏ mận hồng đào, lúa tơ
Sang xuân, áo lụa ơ hờ
Nhỏ qua sân nắng, tôi mờ mắt tôi
Trở hè, lớp vắng thì thôi
Tôi về nhật lá ô – môi, nhớ người.

THẤT TÌNH

Nhỏ mang guốc mộc quai hường
Thấy tôi, nhái điệu đào thương, bẹo hình
Tôi về đếm đủ thất tình
Đếm đi đếm lại, thấy mình ... ở trong.

CAO VỊ KHANH

SÁNG NỮ SINH

Em soi gương, tóc mượt
Môi mỉm cười trong gương
Gương ngọc ngà mắt ướt
Áo nỡn nà da thơm

Một loài chim thật ngoan
Ng ngoan như hơi như sương
Trong như trong ngọc bích
Hồng như hồng gót son

Đường em vào lớp học
Lá xanh rờn trên cây
Lá thẩn thờ trên tóc
Sách ngoan hiền trên tay

Em đi như cánh én
Áo trắng mây lưng trời
Nụ xuân nào vừa bén
Trước cổng trường tình khôi

TRẦN BANG THẠCH